

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **D. V. M.**, nar. x, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. ZZC Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-44/LE-BE02-HA08-2015, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů po právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-44/LE-BE02-HA08-2015, rozhodl žalovaný podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

Žalobce namítl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Žalobce namítl, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V případě jeho návratu do země původu by nejenom byly ohroženy jeho vazby na území ČR, ale byl by reálně vystaven hrozbě přepadu do chudoby. Žalobce nevlastní ve Vietnamu žádný majetek. V případě návratu do vlasti by neměl možnost najít takovou práci, která by mu zajistila důstojný život a podmínky bydlení, a tím by byl vystaven extrémní chudobě. Vietnam nemá rozvinutý systém péče o chudé, jako je tomu v České republice, procentní zastoupení chudých je zde téměř 21% z celkové populace. Žalobce nemá ve Vietnamu žádné podporující prostředí, které by mu pomohlo s obživou a překonat období, ve kterém by si hledal novou práci.

Uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že při návratu do Vietnamu mohou mít osoby potíže v soukromoprávní rovině - tedy, že se pro účely vycestování ze země původu zadluží natolik, že po brzkém návratu nejsou schopny dostát svým závazkům. Správní orgán však dále nelogicky usoudil, že toto není případ žalobce, přičemž tento svůj závěr nijak neodůvodnil. Žalobce přitom výslovně uvedl, že pro vycestování do zahraničí si půjčil cca 4000 dolarů od tety a sousedů. Žalobce nedisponuje takovými finančními prostředky, aby svůj závazek mohl být jen v dohledné době splnit. Závěr správního orgánu, kterým žalobce vyloučil z výše uvedené skupiny ohrožené nesplacením dluhů, je tak podle názoru žalobce mylný. Žalobce se obává, že po návratu do země původu budou sousedé půjčené peněžní prostředky po žalobci vymáhat a mohou k tomuto použít i násilí.

Dále namítl, že rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany dochází k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv z toho hlediska, že je mu odpíráno právo na rodinný a soukromý život na území České republiky, kde má vazby. Žalobce se domnívá, že právo na rodinný život je jedním ze základních lidských práv, které nesmí být omezováno nad nezbytnou míru, kdy v jeho případě je potřeba styku s manželkou a dětmi velmi důležitá. V případě navrácení do země původu by došlo zcela jistě k závažnému narušení rodinného života, neboť by s nimi ztratil kontakt, vztah by byl ohrožen a jejich děti by vyrůstaly bez otce. Žalobce má za to, že jeho nucený návrat do země původu by byl porušením mezinárodních závazků České republiky. K tomuto žalobce dodal, že správní orgán se možným zásahem do práva žalobce na rodinný život v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval a dopustil se tak vážné chyby, která má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění.

Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobce zásahu do jeho rodinného života může jen stěží dovolávat, protože, dle svého vyjádření, žádný rodinný život ani jemu na roven postavený svazek, v ČR nevede. Rovněž uvedl, že žalobce byl srozuměn s tím, že porušuje

obecná pravidla soužití země pobytu, jejichž plnění je sankcionováno, tím, že přicestoval do ČR ilegálně. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 11. 3. 2015 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále ČR), v níž uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky (dále Vietnam), národnosti kinh, je ateistou a nikdy nebyl, a ani v současnosti není členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Proti jeho osobě nebylo nikdy vedeno trestní stíhání. Má nedokončené základní vzdělání. Je svobodný, jeho rodiče žijí ve Vietnamu. Na území ČR žije jeho sestřenice. Vlast opustil v červnu roku 2014, kdy z Vietnamu odcestoval za prací. Cestoval letecky do Ruska s platným cestovním dokladem a s pomocí převaděče, kterému za cestu uhradil 3 tisíce USD. V Rusku mu převaděč pas odebral a on zde zůstal asi tři měsíce. Odtud pokračoval ilegálně, ukrytý v nákladním prostoru automobilu. Jeho cílem byla ČR. Řidič kamionu jej vysadil poblíž Prahy, zde jej již čekal krajan a odvezl jej na tržnici S., kde pracoval. O mezinárodní ochranu požádal, jelikož hodlá setrvat na českém území a nadále zde pracovat. Je si plně vědom svého nelegálního pobytu na českém území. K dotazu správního orgánu, zda se obává návratu do vlasti, uvedl, že se do vlasti vrátit nechce, neboť tam jsou špatné životní podmínky.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl se žalobcem proveden dne 18. 3. 2015. V průběhu pohovoru uvedl, že ve vlasti žil u tety, jelikož jeho rodiče odjeli za prací. Základní školní docházku ukončil sedmou třídou v roce 2009, poté začal pracovat ve stavebnictví jako pomocný dělník. Pokud práce nebyla, pobýval doma. Takto žil až do svého odjezdu z vlasti v červnu nebo červenci roku 2014. Z vlasti odcestoval, jelikož pro sebe hledal lepší budoucnost v ČR. Na území ČR vstoupil v září roku 2014. Celou jeho cestu organizoval převaděč. Oproti žádosti upřesnil, že za cestu uhradil 4 tisíce USD, část finančních prostředků mu půjčila teta, část sousedé. ČR si vybral z důvodu, že zde žije jeho švagrová (není to tedy sestřenice, jak uváděl v žádosti). Po příjezdu pracoval na tržnici S., zpočátku bydlel u příbuzné, později si zařídil bydlení u kamaráda. Od svého příjezdu neměl nijak legalizován svůj pobyt na území ČR. Pro legalizaci svého pobytu nepodnikl žádné kroky. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že chce mít legální pobyt v ČR a vydělat si zde. Do vlasti se vrátit nechce, jelikož je tam „špatný život“.

Dne 18. 6. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pokud jde o otázku humanitárního azylu, zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle §14 zákona o azylu. Dále uvedl, že z Informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 99311/2014-LPTP ze dne 16. dubna 2014 vyplývá, že v případě občanů Vietnamu navracejících se po dlouhodobém pobytu zpět do Vietnamu je zcela zásadní rozlišení důvodů jejich dlouhodobého pobytu v zahraničí. Ve Vietnamu je součástí státní politiky umožnit vycestování co nejširšímu okruhu obyvatel. Stávající zkušenost našeho zastupitelského úřadu (dále ZÚ) i kolegů ze ZÚ ostatních členských států EU v zásadě jasně ukazuje, že vietnamský občan je schopen udělat prakticky cokoli proto, aby se dostal do zahraničí a zde se dlouhodobě či trvale usídlil. Stát ho v tom symbioticky podporuje, a je tedy ochoten

přehlédnout, pokud v cestě za tímto cílem použije téměř jakýkoliv prostředek. V tomto případě by pravděpodobně příliš nevalila ani snaha o získání mezinárodní ochrany, pokud by nebyla podepřena výše zmiňovanou ostřejší a z vietnamského pohledu zostuzující kritikou režimu, strany či konkrétních představitelů. V případě neúspěšných žadatelů tak problém může spíše nastat v soukromoprávní rovině v případě, že se jedná o osobu, která se za účelem cesty do zahraničí zadlužila a při příliš brzkém návratu nebude schopna tyto dluhy splácet. Toto však není případ žalobce. Státní vietnamské orgány nejevily o jeho osobu zvýšený zájem před jeho odjezdem z vlasti, a vzhledem ke skutečnosti, že nebyl nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, není žádný důvod domnívat se, že by se o jeho osobu zajímaly po jeho návratu do vlasti. Konečně uvedl, že pokud by žalobce v případě návratu do vlasti nemohl získat odpovídající zaměstnání, nelze toto přičítat azylově relevantním důvodům, ale obecné situaci na trhu práce v zemi jeho původu.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 11. 3. 2015, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak rationae temporis dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce předně namítl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3, správního řádu a § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Tyto námitky však nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků,

postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Žalobce dále namítl, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, jelikož v případě jeho návratu do země původu by byly nejenom ohroženy jeho vazby na území ČR, ale byl reálně vystaven hrozbě přepadu do chudoby. Tato námitka není důvodná. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že ekonomické potíže nejsou z hlediska poskytnutí doplňkové ochrany zjevně relevantní a nepředstavují „nelidské či ponižující zacházení“ ve smyslu § 14a zákona o azylu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64). Obává-li se žalobce nelegálních praktik ze strany věřitelů, pak soud zdůrazňuje, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že státní orgány Vietnamu nejsou schopny nebo ochotny poskytnout mu účinnou ochranu v případě reálné hrozby ze strany věřitelů. Navíc i tato obava je v případě žalobce ryze spekulativní, jelikož z jeho výpovědi nevyplývalo, že by on sám, či jeho příbuzní v zemi původu, byli věřitelem vůbec kontaktováni, natož aby jim bylo např. vyhrožováno. K tomu soud uvádí, že případné následky nesplacení dluhu, předvídané vietnamským právem, nemohou být důvodem pro poskytnutí doplňkové ochrany, jelikož tento institut nelze využívat k vyhýbání se plnění závazků. Pro úplnost soud dodává, že odůvodnění žalovaného je v této části poněkud matoucí a špatně formulované, jelikož není zřejmé, zda se věta „*Toto však není případ výše jmenovaného*“, vztahuje k možným problémům žalobce se zadlužením nebo k možným problémům s vietnamskými státními orgány kvůli žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Nicméně soud je toho názoru, že i kdyby se citovaná část odůvodnění žalovaného vztahovala k možným problémům žalobce se zadlužením (jak argumentuje žaloba), nejde, s ohledem na výše uvedený závěr soudu o spekulativnosti žalobcových obav a dostupnosti ochrany vietnamskými státními orgány v případě nelegálních praktik věřitelů (žalobcem nikterak nezpochybněné), o takovou vadu, jež by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud zároveň zdůrazňuje, že žalobce svou obavu z věřitelů zmínil poprvé až v doplnění žaloby, když ve správním řízení uváděl pouze obavu ze špatných životních podmínek. Tato skutečnost rovněž svědčí o nedůvodnosti a účelovosti jeho tvrzení o obavách z věřitelů.

Žalobce rovněž namítl, že rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany dochází k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv z toho hlediska, že je mu odpíráno právo na rodinný a soukromý život na území České republiky, kde má vazby. Ani tato námitka není důvodná. Soud sice souhlasí se žalobcem v tom, že žalovaný se souladem jeho

vycestování s mezinárodními závazky ČR [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu] výslovně nezabýval, nicméně soud toto nepokládá za vadu rozhodnutí, jelikož v řízení žádné pochybnosti o této otázce nevystaly. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by mohlo být dotčeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života. Tvrdí-li žalobce, že si v ČR vytvořil pevné vazby, pak soud konstatuje, že žalobce ve správním řízení nic podobného netvrdil a ani velmi krátká délka jeho pobytu v ČR (od září 2014) ničemu takovému nenavědčuje – ostatně žalobce ani sám neuvedl, jaké vazby by měly být jeho návratem do Vietnamu narušeny. Pro úplnost soud dodává, že i kdyby k nějakému zásahu (podstatnému narušení osobních vazeb) v případě žalobce došlo, nejednalo by se o zásah nepřiměřený – žalobce byl v ČR od začátku svého pobytu nelegálně a musel tak počítat s tím, že bude ČR muset opustit (srov. rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 1. 1999, *Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, *Shebashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99).

Žalobce v doplnění žaloby rovněž uvedl, že by mu byl ztížen styk s manželkou a dětmi. Soud však tuto argumentaci pokládá pouze za omyl ze strany právního zástupce žalobce (vzniklý pravděpodobně použitím “vzoru” z jiné správní žaloby), jelikož žalobce při své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je svobodný, nemá vůči žádným osobám vyživovací povinnost (zletilé děti lze vzhledem k jeho věku vyloučit), v průběhu správního řízení se o ženě ani dětech nezmiňoval a ani správní spis žádné takové informace neobsahuje.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

Odměnu soudem ustanovenému zástupci žalobce určil soud ve výši 8.228,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.800,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrad odvést to je o částku 1.428,- Kč. Ustanovenému zástupci žalobce tak náleží odměna v celkové částce 8.228,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková